

14 Οκτωβρίου 2020

Γέρο-Γερμανός: Παρήγγειλε καφέ και ρακή και μετά ήλθε ο άγγελός του και έφυγαν μαζί!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

(Επιμέλεια, διασκευή Στέλιος Κούκος)

Ένα γεροντάκι, που ονομαζόταν π. Γερμανός και ήταν από την Καρδίτσα Θεσσαλίας, αναπαύθηκε εν Κυρίω σε ηλικία 84 ετών, κατά την 24ην Μαρτίου του σωτηρίου έτους 1924 τον οποίον με τα χέρια μου υπηρέτησα.

Να σημειώσω επίσης πως ο μακάριος Γερμανός είχε έμφυτο στην καρδιά του την αγία ταπείνωση και τα εξ αυτής συνακόλουθα χαρίσματα και αρετάς: πραότητα, ακακία, σεμνότητα και το παιδικό και άπλαστο του χαρακτήρος του.

Από νεαρή ηλικία έπασχε από κήλη, ο οποία είχε εξογκωθεί τόσο, ώστε όταν ήλθε στο νοσοκομείο, ήταν σαν ένα καρπούζι, δύο κιλών περίπου. Όμως, δεν μεμψιμοιρούσε, δεν γόγγυζε, αλλά διαρκώς δόξαζε τον Θεό και τον ευχαριστούσε, διότι όπως έλεγε παιδευόταν για τις αμαρτίες του δικαίως.

Τον νοσηλεύσαμε μία εβδομάδα περίπου, φροντίζοντάς τον στο μικρό δωμάτιο, μέχρι που πλησίασε και η τελευταία του, η κοίμηση του η οποία εξέπληξε και εμάς και τον παρευρεθέντα εκείνη την στιγμή επιστήμονα γιατρό μοναχό Αθανάσιο Λαυριώτη (Καμπανάον).

Ο ετοιμοθάνατος ζήτησε και την τελευταία ώραν της τελευταίας του το σύνηθες κέρασμα, δηλαδή καφέ και ρακή, τα οποία ο νοσοκόμος αδελφός μετά προθυμίας του πρόσφερε και παρέμεινε συνομιλώντας μαζί του για δέκα λεπτά.

Ο ασθενής δεν έδειχνε κανένα σημείο στενοχώριας και πόνου, και όταν τον αποχαιρέτησε ο νοσοκόμος, τον είδε που σήκωσε τους οφθαλμούς του προς την οροφή και τον άκουσε να ψιθυρίζει με πολλή ιλαρότητα, διότι είδε τον άγγελο που ήλθε: «έλα, έλα, σε περιμένω».

Ο νοσοκόμος δεν έδωσε καμία σημασία γι' αυτό το ψιθύρισμα, παρά μόνον, ω του παραδόξου θαύματος! μετά πέντε λεπτά της ώρας ο γέρο-Γερμανός ανεχώρησε και ταξίδευσε με τον άγγελό του εις τους ουρανούς.

Διά τον ειρηνικότατο του θάνατο και το εκπληκτικό μέχρι τελευταίας στιγμής να πίνει καφέ και ρακή, ο γιατρός, ο οποίος προαναφέραμε, εξεπλάγη και είχε να λέγει εις τον νοσοκόμο και τον ηγούμενο:

«Αυτός, άγιοι Πατέρες, δεν είναι θάνατος, είναι ύπνος είναι μετάβασις από τα επίγεια εις τα ουράνια, από τα λυπηρά εις τα χαρμόсуна, ίνα η ψυχή του μετά των ουρανίων Δυνάμεων αγάλλεται, ευλογούσα και δοξάζουσα τον Πανάγαθον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν».

«Ναι, άγιε ιατρέ, είπε ο ηγούμενος, όπως τα λέγεις, ούτως έχει η αλήθεια. Διά την αγίαν του ζωήν, ο Κύριος του οικονόμησε τέλος αγαθόν. Δόξα σοι ο Θεός». Αμήν.

Από το βιβλίο του Μοναχού Λαζάρου Διονυσιάτου, "Διονυσιάτικαι διηγήσεις", Άγιον Όρος.